

форуму брала участь і черкаська делегація, до складу якої входили очільник краєзнавці Черкащини Василь Мельниченко, канівчанин Михайло Іщенко і я. Ми приїхали з Черкас до Харкова автобусом за день до початку заходу. Поселили нас в готельних номерах Харківської обласної станції юних туристів. І яким було моє щемливе подивування і приємне враження, коли увечері у двері кімнати, де ми поселились із Василем Миколайовичем Мельниченко, почувся легкий стукіт. Я відчиняю – а там стоїть сам Петро Тимофійович Тронько зі щирою посмішкою на обличчі. Запитав – як доїхали, поцікавився: чи поїли, чи зручні ліжка, як самопочуття. Такі прості речі у запитаннях, а в них – велика турбота про людину. А потім присів біля нас і більше години розповідав нам про своє перше знайомство з Черкащиною, про те, як у роки Другої світової війни його пригощали тут смачними «моченими» огірочками, смак яких він запам'ятав на все життя.

Багато говорив про Чигирин, Суботів. Йшлося про збереження історико-культурних пам'яток в Черкаській області за часів його роботи на керівній посаді в Раді Міністрів УРСР. Цікаві речі згадував про пам'яткоохоронні, будівельні та опоряджувальні роботи, які проводились у 1960-х роках на батьківщині Тараса Шевченка. Розповідав про те, що в ті ж роки були міркування і клопотання очільника тодішньої радянської України Петра Шелеста (і особисто Петра Тронька теж), щоб Черкаську область перейменувати на Шевченківську із центром у Черкасах, і як ці речі загальмувались. Ще у ті радянські часи, за спільної його роботи з Петром Шелестом, як згадував Петро Тимофійович, міркували аби Холодний Яр оголосити національним заповідником-парком. Я слухав із таким захопленням, що просто важко описати словами. Для мене це були нові і цікаві краєзнавчі факти, про які я особисто не знав.

І ще я мав нагоду в приватному спілкуванні з академіком П. Троньком дізнатися про нові для мене краєзнавчі факти про Черкащину 12 червня 2009 року. Після роботи пленуму